

De zegeningen van Mozes

door: Alf. Guignard

Deuteronomium 33

Inleiding

De laatste woorden van Mozes zijn net als Jakobs laatste woorden *zegeningen*, die uitgesproken werden over het volk van God. Het zijn de kostbare gedachten en zegeningen van God, ten aanzien van wat Hij Zich heeft voorgenomen, het doel van al Zijn wegen en bedoelingen met de Zijnen. Hij beproefde het volk tijdens de doortocht door de grote wateren. Hij liet het een lange reis maken door de woestijn, opdat zij zouden leren wat er in hun hart was. Hij liet het in de ‘oven’ brengen om het te reinigen, zoals men goud reinigt. Maar het einddoel dat Hij vanaf het begin op het oog had, is de uiteindelijke zegen die Hij rijkelijk uitstort over degenen met wie Hij Zich bezighoudt. Hij heeft Job ook meer gezegend aan het einde dan aan het begin. Het boek van de psalmen, dat zoveel angstkreten bevat en zoveel lijden uitdrukt, eindigt met de zegening van het volk en de halleluja’s van herten die overstromen van vreugde.

Maar de zegen van Mozes heeft niet hetzelfde karakter als die van Jakob. De zegeningen van Jakob hebben een profetisch karakter en geven ons de grote lijnen van de geschiedenis van het volk Israël. Daarentegen is Mozes in Deuteronomium 33 om zo te zeggen het kanaal waardoor Jahweh Zijn volk zegent, het volk dat een relatie met Hem heeft en op het punt staat zijn erfenis in bezit te nemen. Als wij het Oude Testament lezen, moeten we steeds bedenken dat alles wat tevoren geschreven is, tot onze lering geschreven is, opdat wij door de volharding en door de vertroosting van de Schriften de hoop hebben (Rom. 15:4). Laten we daarom Deuteronomium 33 nu niet bezien vanuit het standpunt van Israël (hoe mooi dat ook is), maar vanuit het standpunt wat *wij* eruit kunnen leren, omdat onze hoop kostbaarder is dan die van Israël, dat gezegend zal worden op de aarde.

De man Gods

Ten eerste is het niet als *de wetgever*, dat Mozes deze zegeningen uitspreekt, maar als *de man Gods*. Hier spreekt Mozes, de man die het hart van God heeft leren kennen. Het is die Mozes, die na de geschiedenis met het gouden kalf tegen God heeft gezegd: “*Doe mij toch*

Uw heerlijkheid zien” (Ex. 33:18). Toen heeft de HERE al Zijn barmhartigheid, Zijn goedheid, Zijn waarheid en Zijn vergeving aan Hem laten voorbijgaan. God heeft hem de dingen laten zien op grond waarvan Hij kan *zegenen*. Op grond van de wet kan de mens alleen veroordeling verwachten. Maar God heeft in Zijn grote barmhartigheid de wondere voorziening geschonken, waardoor Hij kan zegenen.

Mozes zegende het volk *vóór* zijn dood, en dat was dus de dood van ‘de man Gods’. Dat is een belangrijk detail. De dood van Mozes was in zeker opzicht een gevolg van de zonden van het volk. Maar er is een groot verschil tussen de dood van *Mozes* en die van *Christus*. Christus heeft de eer van God gehandhaafd tegenover de zonden van het volk en Hij stierf onder de gevolgen van deze zonden. Mozes heeft de eer van God niet weten te heiligen in de woestijn en daarom moest hij sterven en mocht hij niet in het land Kanaän komen. Niettemin treffen de woorden “*vóór zijn sterven*” ons hart en doen ze ons denken aan Hem die – *vóórdat* Hij naar het kruis ging – de discipelen al de rijkdommen van het hart van God voorstelde en alle gevolgen van Zijn dood (zie Joh. 13 tot 17).

De eerste zegen waarover Mozes spreekt is de gave van de wet, “*een bezit voor de gemeente van Jakob*” (vs. 4). Als deze zegen in de tijd van Mozes al groot was, is *ónze* zegen niet minder, want wij bezitten nu de hele openbaring van de gedachten van God. Weten wij deze erfenis te waarderen en op welke manier genieten wij ervan?

Wat een mooie beschrijving wordt er gegeven van Gods verschijning aan Zijn volk: “*De HERE is gekomen van Sinai en over hen opgegaan uit Seir; Hij is in lichtglans verschenen van het gebergte Paran en gekomen uit het midden van heilige tienduizenden; aan Zijn rechterzijde zagen zij een brandend vuur*” (vs. 2). Het lijkt alsof wij de dag zien aanbreken en de zon zien opgaan. De Zon is opgegaan, Hij heeft geschitterd als een vlammeend Woord. Het Woord geeft ons licht en het straalt in onze harten; maar zoals een vuur ook licht geeft, zo verteert het ook alles in ons wat van het vlees (onze oude natuur) is.

“*Ja, Hij heeft de volken lief; al Zijn heiligen – in Uw hand zijn zij, aan Uw voeten legeren zij zich, vangen iets op van Uw woorden*” (vs. 3). Hier zien wij in beeld

wat de evangeliën ons beter en op intiemere wijze laten zien, nl. het goede deel dat Maria had gekozen en dat van haar niet zal worden weggenomen. Als alles hier beneden vergaat, laat dan niemand van ons dit kostbare deel vergeten. Laten wij het waarderen, want het staat altijd ter beschikking van het geloof. *Aan de voeten van de Heer* genieten we vrede en daar leren we de peilloze rijkdommen van Christus kennen. Daar leren wij dienen te midden van een bewogen christenheid.

Nu iets anders betreffende het Woord. Dit Woord is een wet, het is een bevel van de Heer. Maar zal misschien iemand protesteren en zeggen: 'Wij zijn niet onder de wet, maar onder de genade'. Natuurlijk, dat is zo, maar het feit dat wij onder de genade zijn, is géén reden om ongehoorzaam te zijn! Laten wij ons geen illusies maken. Wij kunnen niet straffeloos de geboden van onze God veronachtzamen. Het is de wet, de absolute regel voor ieder godvruchtig kind van God. De gehoorzaamheid van een kind is echter anders dan die van een slaaf. Wij zijn evengoed uitverkoren tot *gehoorzaamheid* als tot besprenkeling met het bloed van Jezus Christus (1 Petr. 1:2).

Deze wet is een bezit voor de gemeente van Jakob, de voorwerpen van de genade van God. Daar herinnert de naam *Jakob* ons aan. Mozes wordt hier voorgesteld als koning te midden van een oprecht en rechtvaardig volk. Hij is hier een beeld van de Messias, de Koning, te midden van de Zijnen. Zijn gezag wordt erkend door allen die Zijn Woord bewaren. Zij zijn op die manier op een gelukkige wijze om Hem verenigd. De vorsten zijn zij, die het volk naar de overwinning leiden; maar hier verenigen zij het volk om de Koning. Elke echte dienst moet als doel hebben mensen tot Christus te brengen, dat is altijd het geheim van zegen.

Na deze algemene zegen, die het deel van het hele volk was, krijgen wij die van elk van de stammen van Israël, behalve één, namelijk Simeon. Deze laatste werd gekenmerkt door geweld (Gen. 49:5). Hij is een beeld van de mens in het vlees, die op geen enkele manier de goddelijke zegen kan beërven.

Ruben

"Ruben leve, en sterve niet, maar laten zijn mannen te tellen blijven" (vs. 6).

Ruben verdiende de dood, maar onze Heiland-God zegt nu: *"leef"*. Dat is het wonder van de genade van God, die een overblijfsel spaart en levend maakt. Het leven bezitten, het eeuwige leven, het leven in overvloed, dat is inderdaad een geweldige zegen. Het nieuwe leven is de toegangspoort tot iedere zegen, waarmee God schuldigen rijk wil maken. *"Maar laten zijn mannen te tellen blijven"*. *Te tellen*, precies zoals straks zal gebeuren met het overblijfsel van Israël in de toekomst, dat door Gods genade gespaard zal worden. Zelfs als het getal van de zonen van Israël zou zijn als het zand aan de oever van de zee, een *overblijfsel* zal gered worden. Het geloof is niet het deel van allen. Nieuw leven en behoudenis door genade, zijn de allereerste

zegeningen waarvan een schuldige, die het heil aanneemt, kan genieten. Maar er is veel meer!

Juda

"En dit betreft Juda. Hij zei: Hoor, HERE, de stem van Juda en breng hem tot zijn volk; zijn handen strijden voor hem, en wees Gij hem een hulp tegen zijn tegenstanders" (vs. 7).

Juda wordt hier in de eerste plaats gekenmerkt door *gebed*. Hij bidt ten gunste van de verstrooide tien stammen van Israël. Juda komt als eerste terug in het land en geniet dan al van de zegeningen van de Messias. Juda zal strijden voor het volk dat teruggebracht zal worden, want de zegen zal niet eerder volledig zijn, dan wanneer de twaalf stammen in het beloofde land verenigd zullen zijn onder de heerlijke regering van Christus.

Dat is voor ons een heel belangrijke les. De heiligen zijn vandaag ook overal verstrooid, moeten wij niet strijden in de gebeden voor hen? Kunnen wij rusten zolang zij niet allemaal verenigd zijn rondom Hem, die het enige en eeuwige Middelpunt is? Wat een blijdschap zal de harten vervullen als wij allemaal rondom Hem zullen staan! Dan zullen wij heerlijkheid geven aan Hem, die gestorven is om de verstrooide kinderen van God bijeen te vergaderen. In die dag zal de vreugde volledig, volmaakt en eeuwig zijn.

Levi

In Ruben zagen wij dus *het leven*, in Juda *het bijeenvergaderen*, in Levi vinden wij een andere zegen: *het dienen van God*. Levi werd vroeger in één adem genoemd met Simeon, want zij waren broeders in het geweld. Jakob zegt namelijk: *"Simeon en Levi zijn broeders; hun gereedschappen zijn werktuigen van geweld"* (Gen. 49:5). Nu vinden wij hier Levi, die een eeuwig priesterschap ontvangt voor het volk van God. Het is wel te verstaan een *aards* priesterschap. Wij kunnen ons misschien afvragen, waarom er zo'n groot verschil was tussen deze twee broers. Ze waren inderdaad beiden slecht, zowel de één als de ander. Bij Simeon vinden wij echter geen terugkeer tot de HERE in het hart, zelfs niet toen Jozef door goddelijke wijsheid hem in de gevangenis liet brengen in Egypte, terwijl zijn broers konden terugkeren naar hun vader.

Met Levi is het anders gegaan. Bij de kwestie van het gouden kalf, toen het volk in zonde en wanorde was gevallen, stond Mozes aan de ingang van de legerplaats en zei: *"Wie is voor de HERE? Die kome tot mij! en tot hem verzamelden zich al de Levieten"* (Ex. 32:26). De Levieten bekommerden zich niet om bloed- of familiebanden en zij stelden hun zwaarden, die zij vroeger hadden gebruikt om kwaad te doen, ten dienst van de HERE. Zij sloegen de schuldigen en eisten de eer van de God van Israël op, die verloren was gegaan door de afgoderij van het volk.

“Want zij onderhouden Uw woord en bewaren Uw verbond”, zegt Mozes. Maar het zou hun wel wat kosten, namelijk hun familierelaties. Maar op dat ogenblik hadden zij daar geen oog voor, alleen de heiligheid van God stond voor hen op het spel: “Die van zijn vader en zijn moeder zei: ik zie hen niet; zijn broeders wilde hij niet kennen en van zijn kinderen wilde hij niet weten” (vs. 9).

Als beloning hiervoor vertrouwde de HERE hun Zijn dienst toe. Deze dienst heeft drie kenmerken:

- 1^e “Zij onderwijzen Jakob Uw verordeningen, Israël Uw wet”. Het is een dienst met het Woord.
- 2^e “Zij doen reukwerk in Uw neus opstijgen”. Psalm 141:2 vertelt ons wat deze dienst inhoudt: “Laat mijn gebed als reukoffer voor Uw aangezicht staan, het opheffen van mijn handen als avondoffer”. Het is dus de dienst van het gebed, aanbidding en voorbede.
- 3^e “(...) en leggen het brandoffer op Uw altaar”. Het is een dienst bij het altaar, zoals wij voor God de uitmuntendheid van het offer van Christus brengen, een offer dat opstijgt voor Hem als een welriekende reuk: een dienst van aanbidding.

“Zegen, HERE, zijn kracht en zie het werk van zijn handen met welgevallen aan” (vs. 11). Om deze dienst te kunnen verrichten, moet alles komen van de ‘Man van Gods welbehagen’, van Hem die beproefd is hier op aarde, en op wat voor een wijze. Wat een wonderbare Persoon is onze Heer! In Zijn tegenwoordigheid verdwijnt Mozes, zoals de sterren aan de hemel verdwijnen wanneer de zon opkomt.

Ik laat u zelf nadenken over wat hier van Hem wordt gezegd, over wat Hij is voor hen die Hem dienen. De lichten en volmaaktheden (Urim en Tummim) zijn bij Hem te vinden; in Hem is de kracht om onze dienst te verrichten. Onze eigen werken, die gebrekkig en zwak zijn, worden door Hem aangenaam gemaakt. En onze vijanden? Hij verplettert hun lendenen en voorkomt dat ze verder kunnen gaan. Alles komt van Hem en alles is door Hem, zelfs het voorrecht en de geschiktheid om te dienen. Een lied zegt: ‘Niets in onszelf, in Hem hebben wij alles’.

Benjamin

Nu nog iets dat kostbaarder is dan de dienst, hoe rijk deze ook is, en wel: *de rust*. Dat is wat wij vinden in de verzen over Benjamin, de door de Heer beminde: “(...) die veilig bij Hem wonen zal. Hij beschermt hem te allen tijde en woont tussen zijn berghellingen”. Waar vinden wij een kostelijker plaats, om te kunnen genieten van wat er in Zijn hart is? Beschermd door Hem, als door een schild, blijven wij op de machtige schouders van de goddelijke Herder. Echt, wij zouden geen betere plaats kunnen wensen.

Al de zegeningen die hier beschreven worden, verwijzen naar de goddelijke ‘Jozef’, de Heer Jezus. In Hem is er een opeenstapeling van zegeningen, de één nog kostbaarder dan de andere. Is Hij ze niet allemaal waardig? Laten wij steeds bedenken dat wij met Hem verenigd zijn voor tijd en eeuwigheid. Wat aan de Bruidegom toebehoort, behoort ook aan de bruid.

Laten wij kijken naar wat wij met Hem bezitten: “Zijn land zij door de HERE gezegend met de kostelijkste gave des hemels” (vs. 13). Het lijkt erop, voor zover het Oude Testament ons dit kan laten zien, dat wij hier onze rijke zegen in Christus zien: “Gezegend zij de God en Vader van onze Heer Jezus Christus, die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten in Christus” (Ef. 1:3). Wij worden hier als gelovigen niet meer op de aarde gezien, gezegend met water dat uit de hemel komt, maar ónze zegeningen zijn in de hemelse gewesten zelf. Wat zullen wij nog meer wensen? Wat zou Hij ons nog meer kunnen geven? “De dauw” is de zegening, die van de hemel komt en die op de aarde daalt in de nacht. Het zijn die zegeningen waarvan wij nu kunnen genieten, terwijl wij in het donker van deze arme wereld leven.

“De watervloed die beneden ligt”. Overal vinden wij de uitnemendheden van de Persoon van de Heer. “Steeg ik ten hemel, U bent daar. Of maakte ik het dodenrijk tot mijn sponde, U bent er”, zegt de psalmdichter (Ps. 139:8). “Komt hier, ziet de plaats waar de Heer gelegen heeft”, zei de hemelse boodschapper (Matt. 28:6). Christus is in het stof van de dood gelegd en wie zal ooit de hele zegen uitspreken, die voortkomt uit het feit dat Hij is neergedaald in de groeve?

Nadat onze ogen naar beneden gericht zijn op dat waar zoveel te zien is, nodigt de Heilige Geest ons nu uit om naar omhoog te kijken en daar dezelfde Persoon te beschouwen. Hij is daar als de Bron van alle licht en leven. Hij is de Zon van de gerechtigheid, die heling brengt en die het heelal verlicht met de stralen van Zijn heerlijkheid. Hij is aanwezig geweest in elke tijd en elke fase van de geschiedenis en Hij is de Bewerker geweest van elke zegen en elke vrucht, die God heeft gegeven aan de Zijnen – precies zoals de zon leven en groei geeft aan alles wat uit de bodem ontspruit.

Vers 15 en 16 brengen ons terug naar oude tijden (zelfs toen de tijd nog niet bestond) en op een verheven plaats. Daar was onze Heer, de goddelijke ‘Jozef’, het middelpunt en de vreugde van de hemel. Uiteindelijk zal Hij in de heerlijke regering van de gerechtigheid, die eenmaal gevestigd zal worden, nog steeds de Gezegende zijn. Dan zal de kennis van de HERE de aarde bedekken, zoals de wateren de bodem van de zee bedekken (Jes. 11:9). Zijn naam zal tot in eeuwigheid voortleven, allen zullen in Hem gezegend zijn en alle volken zullen Hem gelukkig prijzen: “Geloofd zij Zijn

heerlijke naam voor eeuwig, en Zijn heerlijkheid vervulle de hele aarde. Amen, ja, amen” (Ps. 72:19).

Daarna kwam Hij in de braamstruik wonen, toen Hij Zijn volk wilde redden. Een volk, dat inderdaad niet meer was dan een braamstruik in het vuur van de beproeving. Hij is toen verworpen, zij hebben Hem niet gewild vanwege Zijn afgezonderde wandel. Zijn heerlijkheid was zichtbaar in Zijn wandel te midden van een wereld, die misleid was door de satan en onder een volk dat in opstand was tegen God en naar eigen gedachten handelde. Hij is als een rund, dat met gestage tred voortgaat op een kalme, geduldige en majestueuze wijze. Niets kan Hem tegenhouden. Spoedig zal Hij komen in al Zijn macht om het oordeel te voltrekken aan Zijn tegenstanders. Hij zal ze doorboren op dezelfde manier als de woudos, die niet mist met zijn horens wanneer hij woedend is. *“Gord uw zwaard aan de heup, gij held, uw majesteit en uw luister; ja uw luister! Rijd voorspoedig uit, voor de zaak van waarheid, ootmoed en recht, uw rechterhand leert u geduchte daden. Uw pijlen zijn gescherpt – volken zijn onder u – zij dringen in het hart van de vijanden van de koning” (Ps. 45:4-6).* Dan zal Hij Zijn troon tot in eeuwigheid bevestigen en altijd heersen over de duizenden van Zijn volk: *“Dit zijn de tienduizenden van Efraim en dit zijn de duizenden van Manasse” (vs. 17).*

Zebulon en Issakar

Gelukkige tijden breken aan. Er zal vreugde zijn bij het in- en uitgaan: *“Verheug u, gij Zebulon, over uw tochten en gij, Issakar, over uw tenten” (vs. 18).* De harten zullen overvloeien van dankbaarheid, waarbij Israël als het middelpunt van de zegen van de hele aarde de volken zal uitnodigen tot de berg te komen, de plaats waar men het dichtst bij God is, daar waar men komt om te aanbidden en om offers naar de eis te brengen aan de God van Israël. In die gelukkige tijd zal er een overvloed aan goederen zijn, die gebracht wordt door de volken zelf en waarvan zij naar hartelust zullen genieten (vs. 19).

Gad

Dan zullen voor Gad de grenzen van het volk vergroot worden, dat dan in veiligheid zal wonen. Al hun vijanden zullen vernietigd worden.

In Gad zien wij het eerst ingenomen deel van het land, want daar was het deel gereserveerd voor de wetgever (vs. 21 SV). Mozes was begraven in het land van Gad. De herinnering aan de dood van de wetgever moest kostbaar zijn voor het hart van iedere godvruchtige Israëliet. Geliefde verlost van de Heer, voor wie Christus is gestorven, wat doet u met de herinnering *aan Zijn dood?* Hebt u al gehoor gegeven aan de wens van Zijn hart? Is voor u de gedachtenis, die Hij heeft nagelaten voor de tijd van Zijn afwezigheid, het eerste deel van uw erfenis?

Dan

“Dan is een leeuwenwelp, die uit Basan te voorschijn springt” (vs. 22). Dan is een jonge leeuw, krachtig en jeugdig. Hij springt op uit Basan, de plaats waar het volk zijn eerste overwinningen behaalde en de eerste delen van de erfenis had gekregen. Daarna is het over de Jordaan gegaan om de nog betere gebieden van het erfdeel in bezit te nemen.

Naftali

Naftali heeft die erfenis in bezit genomen en is verzadigd met de gunst en overladen met de zegen van de HERE. Schatten van ongelooflijke waarde zijn het, die onze God ter beschikking stelt van het geloof. Naar welke kant wij ook op gaan, overal liggen er rijke zegeningen op ons te wachten.

Aser

Ten slotte: Aser is gezegend in zijn familie en aangenaam voor zijn broeders. Dat de Heer ook onze gezinnen mag zegenen, dat onze wandel steeds gekenmerkt mag worden door de Heilige Geest, waarvan de olie een beeld is (vs. 24). Dat dit steeds een onderwerp van vreugde mag zijn voor onze broeders en voor het hart van de Heer. Aan het einde vinden wij de rust, de eeuwige vrede. Er niets meer wat ons kan verontrusten, als wij veilig zijn achter een poort met ijzeren en koperen grendels. Het is een eeuwige en volmaakte rust, waarvan wij nu al kunnen genieten door het geloof, als wij wandelen in de voetstappen van Hem die heeft gezegd: *“Volg Mij”*.

Er is niemand zoals God

Spoedig zullen wij volmaakt genieten van de zegeningen, die wij ontvangen hebben. Zegeningen die verkregen zijn voor een grote prijs, toen Christus voor ons neergedaald is in de diepten van de dood.

Nadat Mozes gesproken heeft over elk van de twaalf stammen, komt hij terug op de zegen die het deel van het hele volk is. Wat een gelukkig volk! De sterke God, de grote God van hemel en aarde, die uit de hemel gekomen is om het volk te bevrijden. Het geloof heeft in alle tijden zich in Hem kunnen terugtrekken en in Hem een woning gevonden. Wat een woonplaats: de God die met Zijn machtige eeuwige armen de werelden ondersteunt in de ruimte, die God wil ook ons dragen en onze vijanden verdrijven en ons invoeren in ons deel van de erfenis.

Er zal water in overvloed zijn om onze dorst te lessen in eeuwigheid, het brood uit de hemel zal ons naar onze begeerte verzadigen; de vreugde van die gemeenschap zal het hart van God en ook onze harten vervullen met blijdschap. Alle zegeningen van de hemel zullen de heiligen ten deel vallen. Ja, Israël zal gelukkig zijn op

aarde, maar nog veel gelukkiger zullen wij zijn, omdat wij een hemels deel bezitten. Gered niet uit Egypte, maar uit de wereld. Niet ontrukkt aan de macht van Farao, maar aan die van de satan zelf. Wij zullen door God beschermd en overwinnend over al onze vijanden, onze voeten mogen zetten op verheven plaatsen, in het

Vaderhuis, de hemel zelf. Daar zullen wij de eeuwigheid nodig hebben om de zegeningen te leren kennen, waarvan wij nu nog zo weinig weten en die wij zo moeilijk in bezit kunnen nemen. Het zijn de hoogten van de hemel. Wat weten wij ervan?

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1933-233](#)

Titel: [Le bénédiction de Moïse](#)

© Oude Sporen 2007